

амъ, емъ, имъ, юамъ, и. п. дѣвамъ, бѣемъ,
хѣдимъ, бањамъ (*) на-коѣ то вѣтре то лицѣ
бесмѣ прѣбываю ю лѣсно се начертѣва лко про-
мѣнишъ мъ отъ пѣрко то лицѣ на шъ, и.
п. дѣвамъ, дѣвашъ, бѣемъ, бѣешъ, хѣдимъ,
хѣдишъ, тѣко ю трѣто то се начертѣва лко ю-
востаѣшишъ тѣкмо мъ отъ пѣрко то лицѣ, и.
п. дѣвамъ-дѣва, бѣемъ-бѣ, хѣдимъ-хѣди, ба-
њамъ-бања, (28) ю прѣчала.

Примѣръ первыи.

Сопрѣженїе пѣркое.

За сїчки те ѿніа глаголы ще се ѻкончай-
ватъ на амъ, на-коѣ то вѣтре то лицѣ начер-
тѣва на ашъ, а трѣто то на а.

Залогъ дѣйствителнїй.

Наклоненїе ѹзлакитеаное.

Время настоящее.

ед.	{	ѧмъмъ,	{	ѧдѣгамъ (29),
		ѧмашъ,		ѧдѣгашъ,
		ѧма.		ѧдѣга.

(*) Тѣко ю Сѣрбинъ Вѣкъ Стефановицъ въ свѣта
Сѣрбска Грамматика, ѹзданиемъ оѣ Виѣнна въ
1814. лѣто. Тѣкмо три сопрѣженія їма на амъ,
емъ, имъ, карамъ, ѣремъ, творимъ.